

INDEX.

D.

amniculus, fossam hanc allueret, non esset Cantabrigia
vrbs vlla elegantior, tantiq̃ue facti memoria, non tam
posteris grata, quam ipsis iucunda & fructuosa existe-
ret.

34. CLIVI, Ducatus Cliuensis, opp. elegans, castro
Schwanenburg/ Ducis sede, & canonicorum collegio
inclutum. Idolum inter Sycambros numeratum, tra-
dunt, nunc, Ducatui adpellationem, præbet, quem Si-
gismundus Imperator, creato primo Duce Adolpho,
instituit.

36. COLMARIA, Alsatia vrbs, quam Argentuarie
excidium peperit. Alemannorum opus, non multis pas-
sibus distantem, & paululum ab Ello flumine subducta.
Hanc B. Rhenanus, primum Colmaringam dictam fu-
isse, existimat. Collegium Canonicorum D. Martini
illic. Prioratus, vt vocant, quondam fuit Benedictino-
rum, ad Monasterium vallis D. Georgij pertinens, vt
alter ibidem, qui D. Petri dicitur, ad Paterniatum. In-
stitutricem memorant Bethem reginam, ad cuius iuris-
dictionem nonnulla ex parte spectarit olim Colmaria,
vnde magni illinc Constantiensis præpositura prouen-
tus, quos ei Ecclesia, hæc nobilissima matrona donauit.
Cenobia habet, Minoritarum spaciosissimum: Prædi-
catorum amplum, & opulentum: Augustinianorum,
exiguum. Monialium item titulo, Subtilijs, maximum,
& alterum D. Catharinae dicatum, aliquanto minus. Col-
mariam muro cinxit Vuolphelinus Cæsareus apud Ha-
genoiam Præfectus, imperante Friderico Augult. eius
nominis secundo, testimonio Chronicorum Senonien-
sium, quum ante vicus esset mediocris. Habuit insig-
nem in litteris virum patrum memoria, Sebastianum
Murrhonom, & huius filium, eodem nomine, qui iuue-
nis, periit. Habuit etiam Apellem suum, Martinum il-
lum, qui ob singularem pingendi gratiam, Belli cogno-
men meruit, & huius Germanos fratres duos, Paulum,
atque Georgium aurifices æquè præstantes. Homines
aiunt illic ter mille & quingetos numerari, qui singulis
annis ad sacram Eucharistia mensam accedant. Vnde
ciuitatis modus colligi potest.

6. CONIL, Hispania oppidum, ingens, ex piscatione
vestigal, duci suo suppeditans.

41. CONSTANTIA, eius Germania partis, quæ
Sueuia dicitur, vrbs, scribit Marcellinus, Sequanam pro-
pè castra Constantia fundi in mare. Quo loco hodie
Constantiam urbem Episcopalem videmus attributam
Normannia. Non aliter Constantia nostra ad effluen-
tem ex Acromo lacu Rhenum, & Veneto sese immer-
gentem sita, à castris Constantijs originem habet, quæ
Constantius illic exædificauit, pro militum prædijis,
aduersum Alemannorum incursiones excubantium.
Vnde conijcere licet, limitem illum Rhetia & Aleman-
nia, non ita procul abfuisse à Constantia. Hic statua
militum erant, hic hybernacula. Quum Ammianus scri-
bit Alemannos Arbetione, Romanorum copiarum duce
fugato, sublati animis ferocibus incedentes quotidie
propè Munimenta Romana strictis mucronibus discurs-
rissent, frendendo minas tumidas intendentes, istum indu-
bie locum significat, vbi Constantiam hodie cernimus.
Nam in mandatis hoc ab Imperatore Constantio acce-
perat Arbetio, vt margines lacus Brigatini legeret. Huc
aiunt episcopalem sedem ex Vindonissa traslatam. Ta-
bula lapidea vetus, in qua mentio fit Impper. C. Aurel.
Val. Diocletiani, & M. Aurel. Val. Maximiani, & Val.
Constantij, & Gal. Val. Cæsar videtur ex Vituduro op-
pido propinquo Constantiam aduecta. Fuit is Constans
pater Constantini Magni. Extat epistola Leonardi
Aretini, qua Constantiam accuratè describit, ad Nico-
laum.

53. CORFV, Insula & oppidi, valido castro firmi, in
mari Mediterraneo, nomen.

55. DAMASCVS, vrbs nobilissima, caput Syria, vnde
Damascena pruna, authore Plinio lib. xv. cap. 13. dicta
creduntur, & regio ipsa, Damascene, quæ totam illam
Syria partem complectitur, quæ Libano monti adiacet.
Author Pomponius Mela. lib. 1. Strabo lib. 16.

46. DANTISCVM, vide Gdanum.

24. DORDRACVM, vrbs est valde munita, nego-
tiationi maximè idonea, diues opum, vndique cineta
mari, opibus & celebritate inter alias Hollandia vrbes
longe princeps, cuius haud paruum partem anno supe-
riore, incendium absumpsisse, relatum est, idq̃: ciuium
incuria.

23. DVINKERKA, Flandria opp. Grauelingæ, &
Caletio vicinum, cholericis Gallorum deformatum fu-
roribus.

34. DUISBURGV, vetus Francorum regia cele-
bre Germania veteris oppidum, Cliuorum nunc Prin-
cipi paret. Id clarum semper fuisse, cum maxima ædifi-
cia, tum historiarum etiam monumeta declarant. Præ-
cipuam saluatori dicatam Ecclesiam parochialem, stru-
ctura non ignobilem ostentat, quæ per Teutonici ordi-
nis dominos administratur, priorum quondam homi-
num peregrinatione celebrem. Præcipua olim Ecclesia
fuit. Sacellum, vulgò, in der Crucht/ nuncupatum. A-
lia insuper ibidem Parochialis Ecclesia est, M. Virgini
sacra, quondam extra muros, Ioannitarum monasteriū
fuit, turrim semel atque iterum fulmine collapsam,
nunc restauratam exhibet. Est & Monasterium Mino-
ritarum amplum, præcis temporibus, Ducum Lymbur-
gensium arcem fuisse, constat. Crucigerorum quoque
cenobium minus, Vallis S. Petri, prima fundatione di-
ctum. Sunt & aliquot virginum cenobia, quæ præcæ
religionis redditus, & domicilia tantum referuat. Est &
pons ad oppidi portam, vulgò impensa perditæ & inu-
tiles, nuncupatus, quod Theodorico à Morfa, Archie-
piscopo Colonienfi, inutilis fuerit: is enim, anno M.
CCCC. XLIV. nocte intempesta S. Georgij, traducens
armatum exercitum, mœnibus admouere parabat, spe-
rans urbem occupare, sed auius strepitum edentibus,
excitati, qui erant in mola lapidea, cum mergetem cul-
mi accendissent, arma refulgere conspiciunt, moxque
ciues clamore, & pulsu volarum, conuocant, quibus ad-
uolantibus, hostis coactus est retrocedere, cuius diei an-
nuam memoriam incolæ celebrant. Quam clarum, ac
celebre apud posteros hoc oppidum fuerit, confirmat
synodus illa Episcoporum Duisburgi sub Henrico pri-
mo Romanorum rege coacta, ob excæcationem Beno-
nis Metensium Episcopi, in qua eius rei auctores, sunt
excommunicatione percussi, vt apud Reginonem in
chronicis videre est, anno domini M. CCCC. XXVII.
Adhuc celebris ille conuentus ab Othone magno Duis-
burgi, siue Teutoburgi, ferijs Rogationum indictus,
etiam Principibus viris, locum commendatum fuisse,
declarat, in quo grauissima quædam negotia cum Prin-
cipibus Lothariensium, atq̃: Francorum tractata fuerunt:
In Additionibus ad Regi: anno Domini M. CCCC.
LIIII. In hoc etiam oppidum, deportatum fuisse caput
beati Seruatij Tungrorum Episcopi, à clero Traiecten-
si, ob crebras ab Immone comite, ipsi clero illatas iniu-
rias, historia meminerunt. Sylua huic oppido vicina,
quàm Tacitus saltum Teutoburgensem vocat, Duis-
burgum cingit plusquam medium, quibusdam in locis
vix quatuor, aut quinque ballistarum iactibus distans, va-
stissima est, & amplissima, in qua innumerabilis porco-
rum multitudo glandium prouenti alitur, fera sunt
varia, vt apri, meles, vulpes, lepores, cuniculi, cerui, fe-
les: equi autem syluestres, absque numero, qui sæpè totis
armentis extra syluam vagantes pascere, nec facile fu-
gere